

OIDIPUS A ANTIGONA

Staré řecké báje a pověsti

Eduard Petiška

online

PROMÉTHEUS	POTOPA	FAETHÓN	ORFEUS
Založení Théb	PENTHEUS	MIDAS	TANTALOS
NIOBA	PELOPS	O ZLATÉM ROUNU	IÁSÓN A MÉDEA
HÉRAKLES	PERSEUS	DAIDALOS A IKAROS	THÉSEUS
SISYFOS	BELLEROFONTES	MELEAGROS	OIDIPUS A ANTIGONA
FILEMON A BAUCIS	ERÓS A PSÝCHÉ	GÝGES A PRSTEN	TROJSKÁ VÁLKA
ORESTES	ODYSSEOVY CESTY	POSLEDNÍ PŘÍBĚH BEZ KONCE	Staré řecké báje a pověsti (komplet)

Staré řecké báje a pověsti v PDF - stiskněte tlačítko **Uložit do PDF** na boční liště. (Pokud se to nepovede napoprvé, obnovte stránku - např. tlačítkem F5)

Mohlo by vás zajímat:

Biblické příběhy

Ivan Olbracht

STARÝ ZÁKON pro mládež

V Thébách vládl kdysi král Láios s královnou lokastou. Neměli děti. Toužili po synovi, který by jednou převzal vládu, a toužili marně.

I vyslal král do Delf posla, aby se zeptal ve slavné věštírně, čím usmířit hněv bohů. Posel se vrátil s hroznou věštbou, která králi vzala dech:

„Narodí se ti syn a s ním vstoupí pod tvou střechu neštěstí. Sám přijmeš z jeho ruky smrt.“

Zdrcený král oznámil věštbu manželce a královna proplakala celé noci, zlá předtucha ji skličovala.

Po čase se lokastě narodil synáček. V paláci zavládlo místo radosti zděšení. Král Láios nechtěl dítě ani vidět a zavolal starého pastýře, aby nemluvně zanesl do divokých hor a nechal je tam šelmám napospas. Pastýřovi bylo nevinného děcka líto. Neodložil je v horách. Odnosl je k svému starému známému, pastýři, který pásal stáda korintského krále. Pak se vrátil do Théb a tvářil se, jako by svědomitě vyplnil, co thébský král Láios uložil.

Láios se uklidnil, a když uplynulo několik měsíců, oschly slzy i královně lokasté a zapomněla na hroznou věštbu i na svého nebohého syna. Královští manželé se smířili s tím, že trůn nebude mít následníka.

Pastýř korintského krále nazval chlapečka Oidipem a vzal ho s sebou do města Korintu. Také král tamní země byl bezdětný. Dítě v pastýřově náručí se mu zalíbilo. Přijal je k sobě do paláce a vychovával je jako vlastní. Oidipus rostl a sílil a netušil, kdo jsou jeho praví rodiče. Všichni před ním tajili, že ho přinesl pastýř z hor.

Když Oidipus dospěl, pořádal jeho pěstoun v paláci velkou hostinu. Veselým hodovníkům rozpálilo dobré víno tváře i mysli. Vyprávělo se o tom, co se stalo i nestalo, a horkokrevnější hosté se dali do hádky. Oidipus sám byl prudké povahy a vmísil se do sporu. Hašteřivý host hledal, jako by se Oidipa co nejvíce dotkl, a proto zvolal:

„Omrzelo mne hádat se s tebou. Bozi vědí, čím jsi syn. Našeho krále jistě ne.“

Oidipus zkontroloval hněv a zmlkl. Podivná myšlenka mu vzala klid. Hned ráno vyhledal krále a královnu a vyptával se jich, je-li pravda, co se dověděl. Uklidňovali ho a zlobili se na opilého mluvku. Oidipus se jen smutně usmíval a nevěřil jim. Podezření mu nedopřávalo klidu. Bez vědomí pěstounů se vydal na cestu do Delf. Doufal, že mu věštba ukáže pravdu. Z Delf odcházel zmatenější, nežli do nich přišel. Věštba mu odhalila děsnou budoucnost:

„Prchej před otcem! Setkáš-li se s ním, stihne ho z tvých rukou smrt a oženíš se s vlastní matkou.“

Oidipus si umínil, že se vyhne městu, kde žili jeho pěstouni, které pokládal za své rodiče. Dal se na opačnou stranu, chodil neznámými krajinami a řídil se podle hvězd, aby ho cesta nezavedla zpátky do vlasti. Báł se, že by se v Korintě mohla splnit slova věštby.

Jednoho dne se na svém putování setkal na úzké cestě s vozem. Na voze byl nějaký stařec a dva služebníci. Chtěli rychle projet a volali na Oidipa:

„Uhni nám z cesty!“

Oidipus neustoupil a dostal se s vozkou do prudké hádky. V hádce srazil vozku z vozu. Stařec na voze se rozzlobil a udeřil Oidipa bodcem do hlavy. Prchlivý Oidipus zabil starce a pobil i zbylé služebníky. Tak si zchladil hněv a pokračoval v pouti.

Za krátký čas spatřil Oidipus hradby města Théb. Unavený usedl na kámen u cesty a odpočíval. Tu se v zákrutu cesty objevil pocestný, pospíchající z Théb. Před Oidipem se zarazil a vyhrkl:

„Kdo jsi, že si tu tak klidně vysedáváš? Ani svému nepříteli bych neradil odpočívat v téhle krajině.“

Oidipus si přichozícího udiveně prohlížel.

„Někdo odpočívá a někdo běží, jako by spáchal zlý čin,“ řekl. „Ty utíkáš z Théb a já tam mířím.“

„Do Théb!“ vyděsil se pocestný. „Copak nevíš, že se na skále před Thébami usadila sfinx?“

„Přicházím z Delf,“ řekl Oidipus, „a s nikým jsem cestou nemluvil.“

„Tak poslyš,“ šeptal bázlivě pocestný, „sfinx je stvoření s dívčí hlavou a lvím tělem. Na hřbetě má křídla. Každý den musí jeden Théban přijít ke skále a sfinx mu dá hádanku. Když ji neuhodne, shodí ho do propasti. Hádku nemůže nikdo uhodnout, je asi očarovaná. Ještě štěstí, že nejsem Théban. Jak jsem do města přišel a uslyšel o tom trápení, hned jsem vzal nohy na ramena a utíkám celou cestu. Ani ty nejsi Théban, nechod' do města, pojď se mnou, poběžíme oba.“

„Běž,“ řekl Oidipus, „život má pro tebe asi velikou cenu, když jej tak opatrně chráníš před místy, kde mu hrozí nebezpečí. Přijdu-li však o život já, vyhnu se jen splnění zlé věštby.“

Oidipus se zvedl a zvolna a zamyšlen vykročil k Thébám. Pocestný nad ním zakroutil hlavou:

„Není Théban a plete se do thébských záležitostí. Ať jsou mu bozi milostiví.“ A rozběhl se, aby měl nešťastné město co nejdřív daleko za zády.

Oidipus šel v Thébách rovnou do královského paláce. Nalezl tam královnu Iokastu a jejího bratra Kreonta.

Král Láios vyjel do Delf zeptat se věštírny na radu, jak zbavit město sfingy, a nevrátil se. Cestou prý ho přepadli loupežníci a zabili. Místo mrtvého krále vládl zatím Kreón.

Oidipus předstoupil před vladaře.

„Vím o soužení, které postihlo město,“ řekl, „půjdu ke sfince a pokusím se uhádnout její hádanku.“

Kreón i Iokasta se podivili Oidipově statečnosti. Kreón smutně řekl:

„Odvážným přejí bohové. Sfinx zahubila i mého syna a zahubí nás všechny, neuhodne-li někdo její hádanku. A já rád předám vládu tomu, komu se podaří nad sfingou zvítězit“

lokasta s obdivem hleděla na Oidipovu odhodlanou tvář a nevěděla, že se dívá do tváře synovi.

Thébští obyvatelé doprovodili Oidipa k jedné ze sedmi thébských bran. Dál se neodvážili.

Oidipus vystoupil příkrou stezkou ke skále, kde seděla sfinx. Už čekala na svou oběť. Přimhouřila oči a změřila si Oidipa potměšilým pohledem.

„Poslouchej dobře,“ ozval se jí z lidského hrdla nelidsky tvrdý hlas:

„Má to jednu hlavu, čtyři nohy ráno, v poledne jen dvě a tři nohy večer. Čím to má víc noh, tím to má míň síly.“

Oidipus se usmál. Byl chytrý a hádanka se mu zdála lehká.

„To je člověk,“ řekl, „když prožívá ráno života, leze po ruce i nohou, jako by byl čtyřnohý, v poledne života kráčí vzpřímen jen na dvou nohách, a když přichází večer života, přibírá na pomoc nohám hůl. To je ta třetí noha.“

„Uhodl jsi,“ zaskučela sfinx a vrhla se sama dolů ze skály do propasti.

Když Thébané spatřili z hradeb svého města, že se Oidipus vrací živ a zdrav, propukli v jásot. Oslavovali ho jako svého osvoboditele a Kreón mu předal trůn. Tak se stal Oidipus vládcem v Thébách a královnu lokastu dostal za ženu.

Dlouho panoval Oidipus ve své říši spravedlivě a šťastně. Královně se narodili dva synové, Eteokles a Polyneikes, a dvě dcery, Antigona a Isména. Nikdo netušil, že Oidipovy děti jsou zároveň jeho bratry a sestrami.

Přešla léta a z Oidipových chlapců vyrůstali muži a z dívek ženy. Konečně nadešel nešťastný rok, kdy do thébského království vstoupil mor. Morová smrt řádila v thébských příbytcích, vymíraly celé rodiny a nesmírná úzkost zachvátila ty, kdo ještě mohli doufat, že přežijí. I stáda na lukách prořídla morovou ranou. Zemřeli pastýři i stáda uhynula. Stráně, z nichž se dříve ozývalo bučení, byly nyní němé a mrtvé.

Přestrašení občané vyhledali Oidipa a prosili ho, aby odvrátil zkázu od jejich prahu a od jejich stád. Byli přesvědčeni, že vítěz nad sfingou je pod ochranou nesmrtelných bohů. Oidipus je utěšoval:

„Vraťte se klidně do svých domovů. Ještě dnes přijede z Delf bratr mé ženy Kreón a přinese věštbu. Uposlechneme příkazu bohů a vyženeme mor z naší země.“

Než skončil den, zastavil před palácem vůz tažený zpěněnými koňmi. Seskočil z něho Kreón a spěchal s věštbou k Oidipovi.

„Věštba nám neslibuje rychlou a snadnou pomoc,“ oznamoval králi, „vrah krále Láia prý žije ještě v našem městě. Mor ustoupí tehdy, až bude viník potrestán.“

Oidipus dal ihned po celé říši rozhlásit, aby ten, kdo o vraždě krále Láia něco ví, bez odkladu přišel do královského paláce vydat svědectví. Dal také zavolat slepého Teiresia, kterého bohové obdařili prorockým duchem.

Pro Teiresia musil několikrát vzkázat. Věstec odmítal přijít. Konečně ho chlapec dovedl k paláci, ale Teiresias krácel jen zdráhavě a před palácem se zastavil. Oidipus mu vyběhl vstříc.

„Pojď do paláce,“ naléhal, „čekáme na tvou moudrou radu.“

„Propušt' mě, králi,“ prosil Teiresias, „neprozradím-li viníka, bude nám oběma líp. Někdy je lépe nevědět než vědět.“

„Jen promluv,“ povzbudil ho Oidipus, „není mezi námi nikdo, kdo by si nepřál zachránit Théby před zkázou. Nesmíš být výjimkou. Pohleď, všechen lid si přeje, abys promluvil.“

„Nenuť mě, králi, dovol, ať raději mlčím,“ řekl Teiresias, „zlá pohroma se snesla na naši vlast, ale horší by se snesla na tvou hlavu, kdybys promluvil.“

„Dobrá,“ vybuchl Oidipus, „už je mi jasné, proč nechceš mluvit. Jsi asi spojencem těch lupičů, co zavraždili krále, jsi zrádcem své vlasti, a kdybys nebyl slepý, řekl bych, že vrahem jsi ty sám!“

Po takovém pohanění se Teiresias už nezdržel a prozradil to, o čem dávno věděl:

„Chceš vědět pravdu, řeknu ti ji. Nehledej vraha, když jsi vrahem sám. Ty jsi zavraždil krále Láia a vlastní matku sis vzal za ženu!“

Oidipus se ulekl, vzpomněl na starou věštbu. Ale hněv mu zaplašil zneklidňující vzpomínku.

„Kdo si to vymyslíl,“ vykřikl, „ty, nebo Kreón? Chcete lstí a podvodem dostat můj trůn? Nebo jsi šílený?“

„Tobě se zdám šílený,“ odpověděl Teiresias, „tví rodiče mě pokládali za moudrého. Čas ukáže, kdo měl pravdu a kdo ji nechtěl pochopit.“ Po těch slovech opustil slepý stařec palác.

Královna Iokasta utěšovala rozhněvaného Oidipa:

„Co na tom záleží, co říká Teiresias. Nedělej si s tím starosti. Ukáží ti na příkladu, jak se může věštba mýlit. I můj první muž Láios se kdysi zeptal věštky a dostal odpověď, že zemře rukou svého syna. A pak náš jediný syn zemřel v horské pustině a Láia zavraždili lupiči nedaleko rozcestí na cestě do Delf.“

„Nedaleko rozcestí?“ vzrušil se Oidipus. „Řekni mi rychle, jak Láios vypadal?“

„Byl veliké postavy,“ odpověděla Iokasta, „na skráních mu už bělely vlasy stářím a podobu měl skoro jako ty.“

„Teiresias měl pravdu!“ vykřikl zděšený Oidipus a vyptával se a vyptával, a čím více se dovídal, tím větší neštěstí se na něj valilo a dusilo ho. Pověst o tom, že Láia zabili lupiči, se rozplývala jako pára a zbývala strašná domněnka, že tím lupičem byl Oidipus sám.

V těch dnech dorazil do Théb z Korintu posel se zprávou, že korintský král zemřel. Oidipus měl nastoupit na korintský trůn. Iokasta se posla vyptávala, jakou smrtí korintský král zemřel. Dověděla se, že přirozenou smrtí na lůžku. Byl už příliš starý. Jakmile to uslyšela, běžela za Oidipem a s úsměvem mu oznamovala, co se dověděla.

„Vidíš,“ řekla, „ty se trápíš, a zatím zemřel tvůj otec v Korintu klidnou smrtí.“

Oidipa zpráva neuklidnila. Musel myslit na toho opilého mluvku.

„Přesto se do Korintu nevrátím,“ ohlásil poslu na jeho zprávu, „žije tam ještě má matka.“

„Bojíš-li se, pane, toho, že tam žije tvá matka,“ řekl posel, „pak tě mohu uklidnit. Ani korintský král, ani královna nebyli tvými rodiči. Já sám tě donesl kdysi před lety jako malé dítě do Korintu.“

„A odkud jsi mě nesl,“ divil se Oidipus.

„Dal mi tě v horách jeden starý pastýř, který pásal stáda thébského krále.“

S šíleným výkřikem se vyřítil Oidipus z paláce. Už nebylo pochyb, věštba došla hrozného splnění. Pobíhal po městě a prosil občany, aby ho usmrtili a zbavili tak město neštěstí. Ale Thébané svého krále litovali, necítili k němu nenávist. Oidipus se rozběhl zpátky do paláce, rozhodl se potrestat vlastní rukou. V paláci potkal plačící služky. Vyděšené dívky ukazovaly Oidipovi ke královnině komnatě. Iokasta se oběsila. Oidipus se vrhl k mrtvé, vytrhl jí z roucha zlatou jehlicí a vypíchl si oči. Oslepený volal na Kreonta:

„Vezmi si trůn a potrestej mě vyhnanstvím!“

Kreón nešťastného Oidipa zdržoval v Thébách. Mor už pominul a do města se vracel klid a blahobyt. Oidipus se nedal přemluvit. S poutničkou holí vyšel z Théb. Doprovázela ho jen starší dcera Antigona. Ta jediná nechtěla otce v neštěstí opustit. Brzy znalo celé Řecko dvojici podivných poutníků. Slepého starce Oidipa, kterého vedla mladá, krásná Antigona. Vyprošovala pro svého otce chléb a starala se o něho. Putovali spolu a hledali háj bohyní pomsty Erinyí. V háji Erinyí měl Oidipus podle věštby najít klid.

Zatím Oidipovi synové Eteokles a Polyneikes dospěli a oba se ucházeli o thébský trůn. Jejich soupeřství nebylo na prospěch vlasti. Kreón s obavami sledoval svár v královské rodině a poradil oběma mladíkům, aby se ve vládě střídali. Bratři souhlasili. Rok měl vládnout Polyneikes a další rok zase Eteokles. Eteokleovi se však za jeho panování podařilo upevnit si moc tak, že bratr Polyneikes musil před ním prchnout. Eteokles se stal v Thébách králem a Polyneikes začal v cizině sbírat veliké vojsko, aby si dobyl trůnu mocí.

Oba bratři byli horkokrevní po otci Oidipovi a neústupní. Schylovalo se mezi nimi k válce. Oba by byli měli rádi na své straně Oidipa. Věštba předpověděla, že válku vyhraje ten, s kým půjde Oidipus. Začali po otci pátrat a poprvé po dlouhém čase se starali o to, kde putuje.

Oidipus byl v té době nedaleko Athén. Cítil, že se blíží okamžik, kdy dojde pokoje. Usedl s Antigonou na okraj háje a odpočíval. Tu se ozval na cestě dusot koňských kopyt a objevila se skupina lovců s athénským králem Théseem v čele. Vraceli se do města z lovu. Théseus ihned poznal Oidipa, seskočil z koně a pozdravil ho.

„Ubohý Oidipe,“ řekl, „znám tvůj osud a rád bych ti pomohl. Pojď s námi, vezmu tě do Athén a můžeš tam v klidu prožít své stáří. Zakrátko se snese chladná noc a nemůžeš nocovat zde, v háji zasvěceném Erinyím.“

Když Oidipus uslyšel, že odpočívá v háji Erinyí, zaradoval se. Byl u cíle své cesty. Odpověděl proto klidně a tiše:

„Děkuji ti, králi, ale jsem u cíle. Brzy odejdu do říše stínů. Chceš-li mi prokázat poslední službu, přikaz služebníkov, ať mi přinese nový oděv, abych slavnostní chvíli nevítal v zaprášených starých šatech.“

Théseus poslal do Athén pro nové roucho a posadil se k Oidipovi. Sotva služebník zmizel mezi stromy, ozval se na cestě znovu dusot koní a před Oidipem seskočil jeho syn Polyneikes. Konečně našel otce. Padl před ním na kolena, žaloval na svého bratra Eteokla, který ho zbavil trůnu, a prosil Oidipa, aby s ním vytáhl proti Thébám.

„Po léta sis na mne nevzpomněl,“ odpověděl Oidipus na synovy nářky, „ale když chceš uchvátit moc, mám ti pomáhat v bratrovražedném boji. Poslechni otce, který stojí před bránou podsvětí. Vytáhneš-li

s vojskem proti Thébám, postihne tě to, co přeješ svému bratrovi. Jdi odtud pryč, i moje slepé oči vidí krev bratra na tvém meči.“

Polyneikes zlostně vsedl se svými průvodci na koně a bez pozdravu odcválal ke svému vojsku.

Eteokles vyslal k otci Kreonta, aby ho přemluvil k návratu do Théb. Kreón se dostal k Athénám právě ve chvíli, kdy Polyneikes s hněvivou tváří v plném cvalu opouštěl otce. Polyneikes minul Kreonta, aniž ho poznal. Pohled na Polyneika dodal Kreontovi naději, že Oidipa získá pro Eteokla. Vyrazil k háji Erinyí a přednesl Oidipovi Eteoklovu prosbu.

Oidipus jen odvrátil tvář. V posledních okamžicích života tušil hrozný výsledek thébské války a nechtěl zasahovat do světských záležitostí.

Kreón odjel s nepořízenou.

Služebník se vrátil z Athén a Oidipus si oblékl slavnostní roucho. Rozloučil se se všemi a požádal Thésea, aby Antigoně umožnil návrat do rodných Théb. Potom jako by náhle jeho slepé oči prohlédly, vzpřímený a pevným krokem sám vstoupil bez průvodce do háje bohyní pomsty. Hluboko v houštinách se před ním otevřel vchod do podsvětí. Oidipus v něm zmizel a země se za ním opět tiše zavřela.

Nikdo nikdy nenalezl jeho tělo.

Antigona se vrátila do Théb. Blížilo se k nim už Polyneikovo vojsko. Šest udatných vojevůdců oblehlo šest thébských bran a sedmou oblehl se svým oddílem Polyneikes sám.

Eteokles se obával dlouhého obléhání, a proto vystoupil nahoru na hradby a zvolal:

„Nač mají, Polyneiku, umírat bojovníci na obou stranách pro spor, který si můžeme vyřídit mezi sebou my sami. Změř sám se mnou své síly! Padneš-li v boji ty, ať odtáhne i tvoje vojsko, padnu-li já, staneš se bez války thébským králem a Thébané ti otevrou brány.“

Polyneikes bratrův návrh přijal. Obě vojska uzavřela příměří a shromáždila se před hradbami. Bojovníci se vzrušeně přeli, kdo bude vítězem. Eteokles a Polyneikes vyšli proti sobě se zbraní v ruce a na prostranství před zraky vojsk začal bratrovražedný boj.

Zasvištěly oštěpy a odrazily se od nastavených štítů. Bratři na sebe rozhořčeně dotírali, podněcováni svými bojovníky, ale štíty zachycovaly všechny rány. První se zapomněl Eteokles a ukázal pod štítem nohu. Polyneikes mu okamžitě zasáhl dobře mířeným oštěpem holeň. Polyneikovo vojsko zajásalo. Zraněný Eteokles přemohl bolest a chopil se meče. I Polyneikes uchoopil meč a boj pokračoval. Eteoklovi se podařilo nečekaně se přiblížit bratrovi z nechráněné strany. Máchl mečem a zasadil mu smrtelnou ránu. Polyneikes se zhroutil bratrovi k nohám.

Eteokles se sklonil nad umírajícím Polyneikem. Polyneikes otevřel naposled oči, sebral zbytek sil, zvedl meč a probodl bratra. Společně vydechli duši.

Bratři byli mrtví, ale mezi vojsky propukla prudká hádka. Thébské vojsko bylo přesvědčeno, že vyhrál Eteokles, Polyneikovi bojovníci, že zvítězil Polyneikes. Thébané vzali na zápasíště prozíravě zbraně. Polyneikovo vojsko přišlo bezstarostně beze zbraní. Když hádka vypukla, byli Thébané ve výhodě. Obrátili své oštěpy a meče proti nepříteli a Polyneikovo vojsko se dalo na zmatený ústup, který se změnil v úprk. Vítězní thébsští bojovníci se vrátili do osvobozeného města s bohatou kořistí.

Vlády se opět ujal Kreón. Eteokles padl za vlast, a proto jej dal pohřbít s královskými poctami.

Polyneika rozkázal ponechat nepohřbeného před hradbami, neboť vytáhl s ozbrojenou silou proti Thébám. Ať se o něj rozdělí dravé ptactvo a potulní psi. Kdyby se však přece jen někdo našel, kdo by Polyneika pohřbil, měl být potrestán smrtí. K mrtvole vyslal Kreón strážce, aby nikdo neporušil jeho rozkaz.

Antigona těžce nesla nelidské Kreontovo rozhodnutí. Jak může Polyneikova duše dojít klidu, není-li tělo pohřbeno?

„Sestro,“ řekla Antigona Isméně, „naš mrtvý bratr leží před hradbami. Pojď se mnou, pohřbíme ho spolu, než se stane kořistí dravců.“

„Nevíš, že za pohřbení Polyneika je smrt?“ lekala se Isména.

„Smrt za čin, který je milý bohům i lidem, je krásná smrt,“ odpověděla Antigona.

„Nemůžeme vždy dělat jenom to, co pokládáme za dobré,“ bránila se bázlivě Isména. „Kreón je mocný a neunikneš mu.“

„Už jsem mu unikla,“ řekla Antigona, „může mne zabít, že jsem uposlechla lidskou a sesterskou lásku. Ale lidskost a lásku zabít nemůže. Když nechceš jít se mnou, půjdu sama.“

Antigona sestru nepřesvědčovala. Za bezhvězdné noci se vykradla sama z paláce a opustila město. Pod hradbami ležel mrtvý Polyneikes a nedaleko dřímaly strážce. Tiše odvedla bratra k řece, omyla ho a navršila na mrtvého hlínu. Před svítáním se vrátila do Théb.

Ranní chlad probudil strážce z dřímoty. Místo, kde dříve ležel mrtvý, bylo nyní prázdné. Strážce už viděly, jak se na ně snese Kreontův hněv. Proto pilně prohledávaly okolí, až našly stopu, kudy Antigona bratra vlekla. Po stopě došli strážcové k řece a spatřili nehotový čerstvý rov. Horlivě smetli z mrtvého hlínu a skryli se za blízký pahorek. Čekali, že pachatel přijde dílo dokončit.

Čekali celý den a za soumraku zpozorovali temnou postavu. Neohrožená Antigona se vracela k hrobu svého bratra. Nad odkrytým mrtvým se zarazila, ale neotálela. Nabrala do hrstí prstí a začala bratra znovu pokrývat hlínou. Sotva se shýbla podruhé, vyskočily z úkrytu strážce a odvedly Antigonu ke Kreontovi. Nebránila se, ani nezapírala svůj čin.

„Jak ses mohla opovážit přestoupit můj zákaz?“ zvolal rozlíčený Kreón, když se přiznala.

„Ten zákaz nevydal Zeus, ale král,“ odpověděla srdnatě Antigona, „nemůže proto platit víc než láska a lidskost. Jsou zákony, které nepocházejí od králů, a jsou důležitější a trvalejší.“

„To si myslíš jenom ty!“ rozkřikl se Kreón.

„Ne,“ řekla Antigona, „to si myslí i thébský lid, ale před tebou mlčí.“

„A nestydíš se lišit se od ostatních?“

„Nestydím se za to, že ctím mrtvého bratra. Smrt dává rovná práva vítězům i poraženým. A víc než život nemůžeš mi vzít.“

„Mluvíš odvážně. Jen ať tě odvaha cestou do podsvětí neopustí. Strážce sem!“

Přiběhli ozbrojenci a Kreón jim vydal rozkaz, aby dívku odvedli do liduprázdné končiny a tam ji zazdili živou ve skalní sluji. Ozbrojenci s Antigonou byli už na cestě, když se o tom dověděl Kreontův syn Haimón. Antigona byla jeho nevěsta, ale nelítostný Kreón toho nedbal. Haimón vyrazil z paláce a na

místě chtěl zabránit otcovu rozsudku.

I přišel do paláce slepý věštec Teiresias a varoval krále před jeho krutým rozhodnutím. Zlá znamení starci ukázala, že se nad královskou rodinou vznáší neštěstí. Teiresias odešel a Kreón se zamyslíl. Padla na něho náhlá úzkost před trestem nesmrtelných bohů. Rozkázal rychle zapřáhnout, sám skočil na vůz a tryskem vyjel k jeskyni. Už cestou se dověděl hroznou zprávu. Antigona se v jeskyni oběsila na svém závoji a jeho syn Haimón se před mrtvou nevěstou probodl mečem. Když se o neštěstí doslechla Kreontova manželka, zvolila dobrovolně smrt.

Jak rád by byl Kreón všechno napravil, jen kdyby mrtví opět ožili. Ale takový je osud tyranských králů. Mohou jediným rozhodnutím naráz zničit štěstí a životy svých poddaných, ale žádným rozhodnutím nemohou naráz štěstí poddaných obnovit a nikdy nedovedou mrtvým vrátit život. Smutně žil Kreón, dokud i jeho neodvedla Smrt do podsvětí.

From:

<http://cesty.in/> - **Cestovatelské stránky**

Permanent link:

http://cesty.in/oidipus_a_antigona

Last update: **2021/09/23 16:51**

